

2. Zapłata kary umownej nie zwalnia podróżnego od obowiązku uiszczenia należności taryfowej za przejazd.

§ 4. 1. Kar umownych, o których mowa w § 2 pkt 1 i 2, nie pobiera się, jeżeli podróżny:

- 1) nie nabył biletu w kasie biletowej i zawiadomił o tym konduktora przed wejściem lub niezwłocznie po wejściu do pociągu,
- 2) przyjeżdża z zagranicy i nie ma biletu na przejazd od właściwego punktu granicznego,
- 3) zamierzając odbyć przejazd dalej niż do wskazanej na bilecie stacji przeznaczenia, zawiadomi o tym konduktora na stacji, do której ma ważny bilet, a gdy pociąg nie zatrzymuje się na tej stacji, najpóźniej na poprzedzającej ją stacji zatrzymania,

4) zamierzając odbyć przejazd w klasie wyższej lub w pociągu o taryfie wyższej, niż uprawnia posiadany bilet, zawiadomi o tym konduktora.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do przewozu psów w wagonach osobowych.

§ 5. Traci moc uchwała nr 51 Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie ustalenia regulaminu stosowania kar umownych przy przewozie osób oraz przesyłek bagażowych i ekspresowych kolejami (Dziennik Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych Nr 7, poz. 36).

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

118

UCHWAŁA Nr 104 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 czerwca 1975 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie właściwości organów do ustalania cen oraz trybu postępowania przy ich ustalaniu.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 271 Rady Ministrów z dnia 25 listopada 1974 r. w sprawie właściwości organów do ustalania cen oraz trybu postępowania przy ich ustalaniu (Monitor Polski Nr 40, poz. 233) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 5:
  - a) w ust. 1 wyrazy „Przewodniczący Państwowej Komisji Cen może” zastępuje się wyrazami „Przewodniczący Państwowej Komisji Cen lub dyrektorzy okręgowych oddziałów Państwowej Komisji Cen mogą”,
  - b) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) organom administracji państwowej stopnia wojewódzkiego — w stosunku do cen usług komunalnych ustalonych przez terenowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego”,
- 2) w § 10 ust. 6 skreśla się wyrazy „taborem konnym”,
- 3) w § 11 po wyrazach „kierowników podległych i nadzorowanych jednostek gospodarki społecznej” dodaje się wyrazy „a w zakresie usługowego wypalania cegły kierowników również innych jednostek gospodarki społecznej”,
- 4) § 14 otrzymuje brzmienie:

„§ 14. 1. Terenowe organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego — poza uprawnieniami wynikającymi z przepisu § 8 ust. 2 pkt 3 i ust. 3 — ustalają ceny usług komunalnych, w zakresie określonym przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Cen.

2. Organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego może przekazać swoje uprawnienia do ustalania cen usług komunalnych terenowym organom administracji państwowej stopnia podstawowego.”
- 5) dodaje się § 14a w brzmieniu:

„§ 14a. 1. Okręgowe oddziały Państwowej Komisji Cen ustalają:

1) ceny towarów produkowanych przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłu terenowego, spółdzielnie i ich związki, jednostki budżetowe, przedsiębiorstwa (zakłady) organizacji społecznych i jednostki gospodarki nie uspołecznionej, z wyjątkiem tych towarów, których ceny na podstawie przepisów niniejszej uchwały lub odrębnych przepisów:

- a) ustalają inne organy administracji państwowej bądź kierownicy jednostek gospodarki uspołecznionej,
- b) zostały zaliczone do kategorii cen wynikowych, umownych lub wolnych,

2) ceny ważniejszych usług świadczonych ludności, których ustalanie nie jest zastrzeżone do właściwości innych organów administracji państwowej.

2. Przewodniczący Państwowej Komisji Cen może:

- 1) upoważnić okręgowe oddziały do ustalania cen towarów produkowanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej objęte planem centralnym lub przejąć — w uzasadnionych wypadkach — niektóre uprawnienia okręgowych oddziałów do swojej właściwości,
- 2) przekazać niektóre uprawnienia okręgowych oddziałów do ustalania cen na rzecz kierowników jednostek gospodarki uspołecznionej.

3. Przewodniczący Państwowej Komisji Cen określa wykazy ważniejszych usług świadczonych ludności, o których mowa w ust. 1 pkt 2.”

6) w § 22 ust. 3 wyrazy „terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego” zastępuje się wyrazami „okręgowy oddział Państwowej Komisji Cen”,

7) w § 23 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Okręgowe oddziały Państwowej Komisji Cen prowadzą rejestry organów uprawnionych do ustalania cen, obejmujące organy administracji państwowej stopnia podstawowego oraz dyrektorów (kierowników) jednostek gospodarki uspołecznionej innych niż wymienione w ust. 1.”

§ 2. Utrzymuje się w mocy:

- 1) ceny (opłaty, taryfy), ustalone przez organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego i powiatowego lub przez kierowników jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie dotychczasowych przepisów, do czasu ich zmiany przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Cen lub — z jego upoważnienia — przez kierowników jednostek gospodarki uspołecznionej albo przez okręgowe oddziały Państwowej Komisji Cen,
- 2) uprawnienia do ustalania i zmiany cen (opłat, taryf) kierowników jednostek gospodarki uspołecznionej, na-

dane im przez organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego na podstawie dotychczasowych przepisów, do czasu ich zmiany w trybie obowiązującym przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Cen.

§ 3. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 82 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1970 r. w sprawie wytycznych do ustalania cen detalicznych wyrobów państwowego przemysłu terenowego i spółdzielczości oraz w sprawie wzmoczenia kontroli cen w tych przemysłach, zmieniona uchwałą nr 225 Rady Ministrów z dnia 26 października 1971 r.,
- 2) uchwała nr 473 Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1955 r. w sprawie pobierania opłat za opiniowanie kalkulacji cen artykułów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa spółdzielcze (Monitor Polski Nr 58, poz. 708).

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

119

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 20 maja 1975 r.

w sprawie określenia przypadków, w których złożenie dowodu osobistego przy wyjazdach za granicę nie jest wymagane.

Na podstawie art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. Nr 14, poz. 80) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Nie jest wymagane składanie dowodu osobistego przy wyjazdach za granicę — na czas pobytu za granicą — przez:

- 1) osoby przekraczające granicę na podstawie paszportu dyplomatycznego lub służbowego, wydanego przez Ministra Spraw Zagranicznych,
- 2) osoby przekraczające granicę na podstawie paszportu zbiorowego,
- 3) członków załóg statków powietrznych przedsiębiorstwa państwowego Polskie Linie Lotnicze „Lot”, członków załóg statków morskich i żeglugi śródlądowej, konduktorów przedsiębiorstwa państwowego Wagony Sypialne i Restauracje „WARS” — obsługujących międzynarodowe pociągi, członków drużyn kolejowych oraz inne osoby, które w związku z wykonywaną pracą przekraczają granicę na podstawie innych dokumentów niż paszport,
- 4) osoby przekraczające granicę na podstawie konwencji między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną o małym ruchu granicznym, podpisanej w Pradze dnia 4 lipca 1959 r.,

5) osoby przekraczające granicę na podstawie przepustki turystycznej upoważniającej do przebywania na obszarze turystycznym Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej,

6) osoby, które przy uprawianiu turystyki i sportów żeglarskich na statkach sportowych i sportowo-turystycznych przekraczają na podstawie wydanych im zezwoleń granicę polskich wód terytorialnych.

2. Przepis ust. 1 ma również zastosowanie do osób wyjeżdżających do krajów, do których wyjazd może nastąpić na podstawie wkładki paszportowej do dowodu osobistego lub dowodu osobistego z wpisem uprawniającym do przekraczania granicy, jeżeli wyjazd następuje na podstawie tych dokumentów.

3. Przez użyte określenie „dowód osobisty” należy rozumieć także tymczasowy dowód osobisty, a ponadto tymczasowe zaświadczenie tożsamości wydane przed dniem 1 stycznia 1975 r. obywatelom polskim w wieku 16—18 lat.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: S. Kowalczyk

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.